

לאשה

גלי עטרי חובקת בת

קוראים לה לי,
תינוקת יפהפיה
ובהירת שיער בת
כמה חודשים

דיאטה:
כל האמת מאחרי
גלולת ההרזיה
'רידקס' ששיגעה
את אמריקה

כולל מוסף האוכל

שף

מכים ובוכים

אלימות נגד נשים:
יש גם מי שחושב
שזה באשמתן

נותנים סמים לילדים

די בהמלצת מורה כדי
לכפות על ילד שימוש
בריטלין, תרופת הרגעה

חינם

סבון ג'ל "אטו"
במתנה
(תלוש בעמ' 3)

פקישה אישית עם
הוסטבו ברמודס

פרטים מלאים
בעמודים 36, 61





משולחן העורכת

קוראות יקרות

"מטבענו אנחנו לא שווים", אומר יוסי שלו, דוקטורנט במדעי ההתנהגות, המרצה את משנתו, בין היתר, בפני מורים בשנת שבתון. ובוה הוא צודק, כל-כך צודק שבקריאה ראשונה של הכתבה (המתפרסמת בעמ' 30) מתקבל הרושם שאכן שכחנו קצת את היופי הגלום בהבדלים בינינו לבין הגברים.

אז בואו ניזכר לרגע: בכל אשה טבועות תכונות ונסיות לב

ייחודיות. אנחנו אוהבות לפנק את הגבר שלנו, אנחנו אוהבות לדאוג לו (כן, גם לאוכל ולבית נקי), אנחנו אוהבות אותו יותר כשהוא שמח ושבע רצון, ואנחנו גם יודעות עד כמה הוא זקוק לתמיכה ולהבנה שלנו כדי לפרוח. מכל הבחינות. העובדה שהגבר שלנו מצפה מאיתנו להתנהגות מסוימת, ולפעמים רואה בנו גם קצת את האמא שלו, אין בה פסול ובתנאי שדבר אחד צריך להיות ברור מעל לכל ספק: אנחנו היחידות שנחליט מה כן ומה לא, מתי כן ומתי לא. ועוד משהו: כמו שאנחנו ייחודיות בתרומה שלנו למערכת היחסים – כך גם הוא. זו לא דרך חריסטית, ואת התרומה הגברית הייחודית אנחנו מצפות לקבל.

המחלוקת שלי עם יוסי שלו אינה סמנטית, אלא קיומית, מוסרית וערכית. ברגע שהוא מוצא הסברים לאלימות של גברים כלפי נשים, גם אם אינו מצדיק אותה, הוא מעניק לה סוג של לגיטימציה. ברגע שהוא טורח לנתח את הדינמיקה של רצח נשים תוך הדגשת נסיבות מיוחדות – הוא מוריד פשע נתעב וברברי לרמה של "תופעה חברתית".

מילא אם היה מדובר באדם פרטי עם דעות חריגות. אבל החמור הוא שלצערנו העמדות האלה לא חריגות, ושהאיש שמביע אותן מועסק, בין היתר, על ידי משרד החינוך.

איריס סאהר-סמיר

א

ני לא נגד שוויוניות, וגם לא צריך להחזיר נשים לימי הביניים, רק למקומן הטבעי. הפמיניזם המודרני – השוויוניות המעושה הזאת בין גברים ונשים – היא אם כל הצרות. כי מטבענו אנחנו לא שווים. הנשים חושבות שאם הן רוצות להשתנות, אז גם אנחנו צריכים. הן רק שוכחות שבטבע מוטציות כאלה לוקחות אלפי שנים, ובינתיים אנחנו סובלים”.

נא להכיר: יוסי שלו, תואר שני במנהל עסקים עם התמחות בהתנהגות ארגונית מאוניברסיטת ניופורט בארה”ב, שם הוא עושה כעת את הדוקטורט שלו במדעי ההתנהגות. שלו מעביר סדנאות בנושאים כמו “שקט נפשי – חיים ללא כעס”, ו”קורס לעוצמה עצמית”, מטעם משרד החינוך למורים בשנת שבתון, ובמסגרות כמו פרויקט ברוקדייל באוניברסיטת בר אילן והאוניברסיטה העממית בתל-אביב.

שלו, שחזר ארצה לפני מספר שנים לאחר שהות של יותר מ-20 שנה מארה”ב, מפיץ בשורה חדשה (או מחודשת) באשר ליעודה האמיתי של האשה. ובכן, בנות, להחזיק חזק: יעודה האמיתי של האשה הוא לתמוך בגבר שלה. “כשאני אומר את זה בסדנאות שלי”, מעיד שלו, “הבחורות הצעירות מטפסות על הקירות מרוב עצבים, אבל המבוגרות יותר מהנהנות בהסכמה, כי הן יודעות שאני צודק”.

השתבש בחיי הנישואין שלנו. בסופו של דבר המסקנה שלי היתה שאני לא הבנתי את הצרכים שלה והיא לא הבינה את הצרכים שלי, ושאת זה לא מלמדים בבית ספר לייעוץ. הקטע המצחיק הוא שאשתי היא יועצת נישואין מוסמכת. היה לה את כל הניסיון והידע, ובכל זאת שום דבר לא עזר.

“למה התגרשנו? לא בגלל מעורבות של גורם שלישי. לא היו בגידות או דברים כאלה. אחרי שגמרנו ללמוד התחלנו לעבוד, והצלחנו בחיים. היתה לנו וילה מפוארת בשכונת בליאיר בלוס אנג’לס, עם קליניקה פרטית לאשתי. אני פניתי לעסקים, הייתי נשיא של בני-בית ושל ארגון הסוחרים הישראליים בלוס-אנג’לס.

אלא שבאיזשהו מקום הרגשתי שאני הולך ונשחק, שהבית הוא למעשה מקום מפגש של שני מנהלים. אמרתי את זה לאשתי והיא המליצה לי על כמה פסיכולוגים ופסיכיאטרים, אבל זה לא הלך. אמרתי לה שאני מרגיש שאני צריך אשה שתפנק אותי, שתטפל בי, שתיתן לי תשומת לב. חשבתי שאם נחזור ארצה אולי יירד מעלינו הלחץ ונוכל לשקם את הנישואין, אבל היא התנגדה בגלל הקריירה שלה. אולי היא גם פחדה שלא תהיה יותר במרכז העניינים. נפרדנו לשנתיים, ולפני ארבע שנים התגרשנו.

“במקור, הפסיכולוגיה מגיעה מחקר הפתולוגיה של האדם המודרני. היא לא מתייחסת בכלל לזוגיות. התפיסה היתה שאם נבין את האדם הבריאי, אז הזוגיות תסתדר מאליה. זו טעות. קודם כל יש הברלים פיזיולוגיים ברורים בין גבר ואשה. אצל גברים האונה השמאלית במוח יותר מפותחת, אצל

“הרבר העיקרי, אולי היחיד, שמניע אותו הוא הצורך להרגיש ראוי. כרי שהוא כצייד יוכל להגן על העדר, הוא צריך להרגיש שהוא מסוגל, שהוא חזק. הוא אמור לייצג חוסן ויכולת להסתדר. לכן גברים לא בוכים. ככה החברה בונה אותם”.

“הנשים, לעומת זאת, חושבות שהכל עניין של חיברות, של השפעה סביבתית. איך שתלמד את הילד ככה הוא יגדל. אם יגדלו אותו על עקרונות השוויוניות המלאה – כך הוא יתייחס לנשים כשהוא יגדל. אלה שטויות במיץ עגבניות. מחקרים מראים שבנות בין גיל שנתיים לארבע מדברות אל עצמן, אל החברה ואפילו לבובות במילים שלמות. בנים באותו גיל משתמשים רק ב-60% מהזמן במילים, ושאר הזמן ברעשים כמו ‘בום’ ו’טרדאח’, קולות מלחמה. אנחנו מטבענו כאלה. לגבר יש מיליון כדוריות אדומות יותר בכל טיפת דם מאשר לאשה. לכן לנשים יותר קר מלגברים. לכן גברים פועלים על בעירה פנימית יותר חזקה.

“הפרדוקס הגדול הוא שכשאשה שואלת את בעלה ‘מה אתה רוצה?’ הוא לא יודע מה להגיד לה. הוא לא יכול להגיד לה ‘תעשי אותי גבר’, כי עצם הבקשה מפחיתה מהגבריות שלו. אז אין תקשורת טובה, וכך היחסים מתערערים. האשה חושבת שברגע שנותנים לגבר מין, זה מספיק. זה לא נכון. לגבר צריך לתת הרגשה שהוא גבר.

“לכן גם היחס השונה בין המינים לרומנטיקה. לגבר, כמו לצייד, הרומנטיקה היא טקטיקה להשגת הטרף – סקס. לאשה רומנטיקה היא צורך חיים. 100 מיליון רומנים רומנטיים נמכרים כל שנה בעולם, ר-99.9% מהם נרכשים על ידי נשים. מי

“אף אחד לא מעלה את האפשרות

שהנשים מוציאות מהגברים את האלימות”

על ההכרזה המדהימה הזו חתום יוסי שלו, מומחה למדעי ההתנהגות • ועוד מחשנתו: “קודם כל שאשה תיתן לגבר הרגשה שהוא ראוי, שתעריץ אותו; אם גבר לא מתוסכל, לרוב אין לו צורך להיות אלים; ההנחה שאלימות היא התנהגות בוטה של גברים מייצגת שוביניזם נשי” • את התורה הזו הוא מרביץ, בין היתר, בהרצאות מטעם משרד החינוך

צופה באופרות סבון נשים. הן בוכות ומזדהות עם זה. לגבר הרברים האלה לא אומרים כלום. גבר טוב ברומנטיקה עד הכיבוש, אשה זקוקה ל-20% סקס, ול-80% מגע פיזי, לאו דווקא סקס: חום, ליטוף, חיבוק. הסקס שהיא נותנת הוא בסופו של דבר פונקציה של הרברים האלה. אם היא מקבלת חום יש סקס. אם לא – יש צרות.

“אז גברים ונשים הם שונים. מה המסקנה של הפמיניסטיות מכל זה? שצריך להיות שוויון. מכניסים את הגבר והאשה לתחרות, כשכל כישלון של הגבר מועצם על ידי התחושה שהוא לא ראוי. הוזהות של הגבר בנויה סביב היכולת שלו, הוזהות של האשה בנויה סביב האמהות, הילדים, הבית. היום זה כבר לא בדיוק ככה, כי כבר יש נשים שהוזהות שלהן בנויה סביב הצלחה, אבל ביסודה הוזהות הנשית בנויה סביב אמהות.

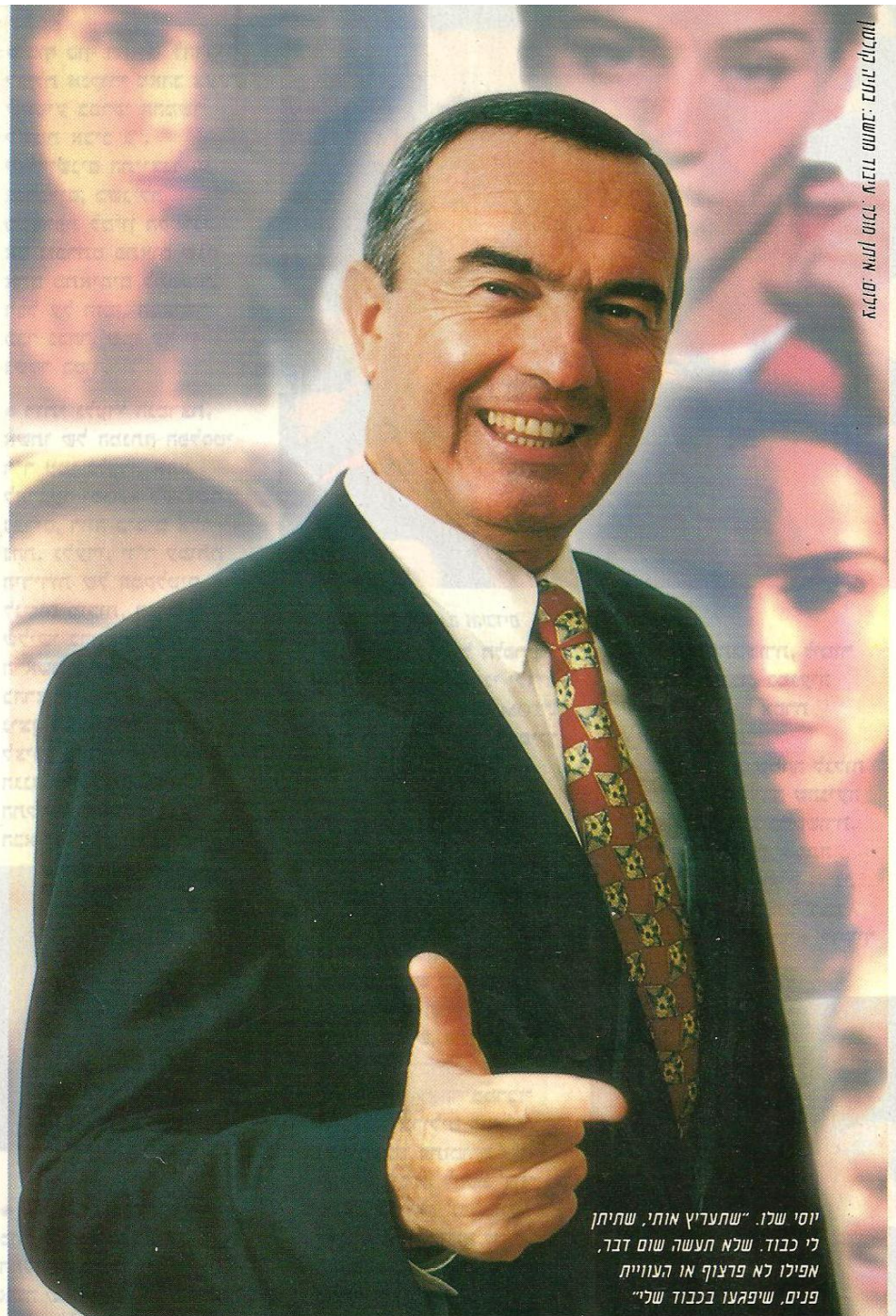
“בעבר היכולת לפרנס נמדדה בכח פיזי, ביכולת לצוד, לעבוד בשדה. מאז המהפכה התעשייתית

נשים האונה הימנית. לכן נשים מצטיינות יותר בחשיבה מרחבית: יש להן זיכרון יותר טוב, הן יודעות איפה הילדים נמצאים בבית. לגברים, לעומת זאת, יש יכולת יותר טובה במתמטיקה. הם יכולים להתמקד יותר טוב בדבר אחד, הם ציירים. עם זאת, חשוב לי להדגיש שמרוב בהתפלגות הנורמלית של גברים ונשים. בהחלט יכול להיות מקרה ספציפי בו אשה יותר טובה מגבר במתמטיקה, או שלגבר יש זיכרון יותר טוב משל אשה.

“הטבע, כאמור, יצר את הגברים כציידים. זאת התפיסה בתת-מודע הקולקטיבי שלנו, וככה אנחנו פועלים. לגבר קל להתמקד במטרה. הוא שוכח הכל ומרכז את המאמצים בהשגת הטרף. נשים נעלבות כשהבעל לא מרים טלפון מהעבודה לשאול מה שלומן. הן לא מבינות שכשהגבר עוזב את הבית הוא שוכח אותו. גבר נמצא היכן שהוא פיזית. כשהוא בעבודה או הוא שם, נקודה. כשהוא מחוץ או הוא מחוץ, זהו.

אל האהרה הגיע שלו בעקבות גירושיו מאשתו, נילי, דוקטור לפסיכולוגיה לה היה נשוי במשך 23 שנה. שלו: “אשתי ואני הכרנו בתיכון והתחתנו אחרי הצבא. הנישואין היו מתוך אהבה גדולה, ובמשך שנים חייתי בתחושה שהיא הרבר הטוב ביותר שאי פעם קרה לי. היתה בינינו שוויוניות מלאה. יש לנו שני בנים, אחד בן 26 ואחד בן 19, והתחלנו בנטל. הייתי קם אליהם בלילה, מאכיל אותם, שומר עליהם. זה נראה לי טבעי. למדנו במקביל, אני עד תואר שני, היא המשיכה לדוקטורט. גמרנו ללמוד, וכמו זוגות צעירים התחלנו לבנות את עצמנו.

“שאשתי עשתה את הדוקטורט שלה בפסיכולוגיה הצטרפתי להרבה קורסים וסדנאות שהיא השתתפה בהם, כך שלכאורה היו לנו הרבה יותר כלים להתמודד עם הבעיות בחיי הנישואין שלנו מאשר לזוג ממוצע. אלא שזה לא עבד. התגרשנו, ולקח לי שש שנים כדי להבין מה



יוסי שלו. "שתעריץ אותי, שתיתן לי כבוד. שלא תעשה שום דבר, אפילו לא פרצוף או העוויית פנים, שיפגעו בכבוד שלי"

פעמים שומעים את המשפט הבא: 'מה הוא מצא במזכירה הזאת, שהוא עזב את אשתו?'. זה כלי-כך פשוט: המזכירה נתנה לו להרגיש גבר."

● מהי האשה האיריאליט בעיניך?

"אני מתייחס לזוגיות כמו בסיסה של מטפסי הרים. כל מטפס יודע שלא משנה כמה גבוה ההר, הכי חשוב זה המחנה שלמטה. זו הזוגיות. שהיא תטפס לאיפה שהיא רוצה, שאני אטפס לאיפה שאני רוצה, אבל שכל אחד ישקיע במחנה הבסיס. קודם כל שתיתן לגבר הרגשה שהוא ראוי, שתעריץ אותו."

● שתעריץ אותך?

"בפירוש. שתעריץ אותי, שתיתן לי כבוד. שלא תעשה שום דבר, אפילו לא פרצוף או העוויית פנים, שיפגע בכבוד שלי. שלא תבטל אותי בשיחה בפני אחרים. שתדאג לקשרים החברתיים, שתזמין חברים הביתה, שתשמור על קשרי המשפחה, שתזכיר לי מתי יש ימי הולדת. שתגדנך לי שאשמור על עצמי מבחינה בריאותית ושתדרבן אותי להמשיך ולטפס, תמיד לחזור הביתה עם סיפורים חדשים ומרגשים."

● ומה איתך?

"אני מוכן לאפשר לה כל מה שהיא צריכה כדי להגשים את עצמה, אבל לא על חשבון הבסיס. שיהיה אוכל בבסיס, שיהיה נקי, שתהיה אווירה טובה. אני אספק לה כל מה שהיא צריכה."

"אם אתה שואל אותי לאן הולכת הזוגיות, אני אגיד לך שהיא הופכת להיות בלתי אפשרית. תהליך השוויוניות נהיה בלתי הפיך. גדל דור של גברים שעבורו המילה מאצ' היא מילת גנאי. חברה כמו החברה הישראלית לא תוכל לעמוד בפני מצב של מלחמה, אם נשים מחזקות את התכונות הנשיות של בנייה. הדוגמה הכי בולטת היא ההשתמטות מצה"ל, שכבר לא נתפסת כדבר כלי-כך שלילי."

"אני רוצה להוסיף עוד נקודה בקשר לאלימות במשפחה. כל עמותות הנשים נטפלות לאלימות של גברים כלפי נשים. לא שמעתי אפילו על עמותה אחת שהעלתה את האפשרות שאולי גם

"אם אשה אחיזתית מקבלת עבודה לפני הבעל, ולא בכוונה מציקה לו על חוסר היכולת שלו להתפרנס, היא פוגעת במהות הקיום שלו. אז הוא רוצה אותה ומתאבד. זו לא אלימות לשם אלימות, אלא מצוקה נפשית אדירה שבאה בגלל שהקיום שלו נהרס"

לנשים יש חלק בזה, שהן מוציאות מהגברים את האלימות. אם גבר לא מתוסכל, לרוב אין לו צורך להיות אלים. קח את הגברים האתיופים. האתיופים נתפסו כעדר מתונה, אבל אם אשה אחיזתית מקבלת עבודה לפני הבעל, כפי שלרוב קורה, ולא בכוונה מציקה לו על חוסר היכולת שלו להתפרנס, היא פוגעת במהות הקיום שלו. אז הוא רוצה אותה ומתאבד. זו לא אלימות לשם אלימות, אלא מצוקה נפשית אדירה שבאה בגלל שהקיום שלו נהרס."

● איך נשים מגיבות כשאתה שופט את התזה הזאת?

"כאחת ההרצאות שלי נכחה אשה שעובדת מטעם נעמ"ת בדרום, והיא התנפלה עלי בצעקות. קל מאוד להתאחד סביב ההנחה שאלימות היא התנהגות בוטה של גברים, אבל זה שוביניזם נשי. אני מוכן לבוא לכל פרום של נשים ולהגיד את אותם דברים, הבעיה היא שנשים לא מוכנות לקבל את העמדה הזו."

לארבעים. הטבע מאזן את עצמו על ידי פגיעה באיבר שמסמל יותר מכל את האמהות, בשד. בסופו של דבר, נשות קריירה מזיקות לעצמן."

● אתה טוען בעצם שהטבע נטל צד בוויכוח על השוויוניות. איך נשים מגיבות לקביעה הזאת?

קשה להן לקבל את ההסבר הפסיכוסומטי. הן התרגלו לשמוע שהסיבה לסרטן השד היא תזונתית, תורשתית וכו'. אף אחד לא אמר להן בצורה ישירה שזו השפעה של הנפש על הגוף. בהרצאה אחת אשה התנפלה עלי, אבל בעלה, שעוסק באימונולוגיה, קם וטען שאני צודק, וגם הסביר בצורה מרעית למה. נשים מתנפלות עלי ואני עונה: 'אני לא פה כדי להעליב אותך, אלא כדי להשכיל אותך. אם תחשבי על דברים לעומקם, תראי שאני צודק'."

● אז שוויוניות זה דבר רע?

"אשה שלא רוצה להקים משפחה – אין לי בעיה שתשאף לשוויוניות. אבל אם היא רוצה להיות רעיה ואם, היא צריכה לדעת שיש לזה מחיר. כמה

הכח הפיזי הופך להיות שולי יותר, ואנחנו הגברים מאבדים את הזהות שלנו. בענפים כמו מחשבים, נשים בפירוש יותר טובות מגברים. היום נחור שמסיים צבא, מטייל קצת ולומד באוניברסיטה, מתחיל להיות ראוי בתור מפרנס בגיל 27. הוא צריך להכשיר את עצמו במשך זמן ארוך כדי למלא תפקיד שבעבר הוא יכול היה למלא עם ההתבגרות. אותו דבר עם האשה. אשה מסוגלת להרות בגיל 14. אבל היום נשים דוחות את הייעוד שלהן לסוף שנות העשרים."

"וגם כאן הטבע מגן על עצמו. ככל שאשה יולדת בגיל מבוגר יותר יש יותר בעיות הורמונליות ופיזיולוגיות. יש יותר סוגי סרטן; סרטן צוואר הרחם, סרטן השד. ככל שחברה היא יותר שוויונית כך עולה הרמה של סרטן השד. במערב השכיחות של סרטן השד הוא אחד לעשר נשים. בחברות מוסלמיות וביפן, שם נשים לא עובדות לאחר הנישואין, השכיחות היא אחד